

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Nita-Światłowska
Protokolant:	sekr. sądowy Natasza Żak

po rozpoznaniu w sprawie

M. P.

skazanego za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę

na zarządzenie upoważnionego Sędziego Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 8 września 2016 roku, sygn. akt II 1 Kop 9/15

w przedmiocie odmowy przyjęcia środka odwoławczego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z 8 września 2016 r., sygn. II 1 Kop 9/15 upoważniony Sędzia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu na podstawie art. 429 § 1 k.p.k., powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2005 r. sygn. I KZP 29/04 (OSNKW nr1/2005 r., poz. 3), odmówił przyjęcia zażalenia złożonego przez obrońcę skazanego M. P. na postanowienie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z 17 sierpnia 2016 r., sygn. II 1 Kop 9/15 w przedmiocie odmowy uchylenia europejskiego nakazu aresztowania ze wskazaniem, że ten środek odwoławczy jest niedopuszczalny z mocy ustawy.

Powyższe zarządzenie zażaleniem zaskarżył obrońca M. P. wnosząc o jego uchylenie i nadanie zażaleniu biegu. Zaskarżonemu zarządzeniu zarzucił obrazę art. 459 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 252 § 1 k.p.k. w zw. z art. 607a i 607b k.p.k. przez ich błędną wykładnię i bezpodstawne uznanie, że na postanowienie w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania lub wniosku o jego uchylenie zażalenie nie przysługuje.

W uzasadnieniu zażalenia obrońca wskazał, że Sąd Okręgowy odmówił przyjęcia wniesionego przez niego zażalenia powołując się na treść uchwały Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2005 r., sygn. I KZP 29/04. Zdaniem obrońcy stanowisko Sądu I instancji jest błędne z dwóch powodów. Po pierwsze wskazana powyżej uchwała Sądu Najwyższego dotyczyła „postanowienia o zastosowaniu lub niezastosowaniu ENA, a nie rozstrzygnięcia o jego nieuchyleniu”. Po wtóre, zdaniem obrońcy „przede wszystkim podniesienia wymaga zasadnicza zmiana stanu prawnego dokonana przez wprowadzenie art. 607B KPK na mocy ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. Dodany do rozdziału 65b przepis wprowadza

negatywne przesłanki stosowania ENA, oczywistym jest zatem, że kontrola spełnienia tych przesłanek należy do sądu w toku instancji”. W tym kontekście obrońca podkreślił, że „właśnie na przesłankę braku interesu wymiaru sprawiedliwości w dalszym stosowaniu ENA powołuje się skazany w swoim wniosku”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W uzasadnieniu zażalenia obrońca w pierwszej kolejności wskazał, że Sąd Okręgowy niezasadnie odmówił przyjęcia wniesionego przez niego zażalenia powołując się na treść uchwały Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2005 r., sygn. I KZP 29/04, bo wskazana uchwała dotyczyła „postanowienia o zastosowaniu lub niezastosowaniu ENA, a nie rozstrzygnięcia o jego nieuchyleniu”.

Mając na uwadze powyższe odnotowania wymaga, że powołana powyżej, aprobowana przez doktrynę, uchwała Sądu Najwyższego istotnie odnosiła się wprost do postanowienia o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania zabezpieczających (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2005 r., sygn. I KZP 29/04, OSNKW nr 1/2005, poz. 3, na którą powołano się w zaskarżonym zażaleniu; zob. także aprobowane glosy do tej uchwały A. Murzynowskiego, OSP nr 12/2005, s. 684 oraz J. Izdorczyka, OSP nr 1/2006, s. 21, jak również aprobowaną co do sentencji glosę autorstwa S. Steinborna, GSP nr 1/2005, poz. 18; por. także M. Rogacka-Rzewnicka, Europejski nakaz aresztowania jako instytucja procesu karnego, w: L. Gardocki, M. Królikowski, A. Walczak-Żochowska (red.), Gaudium in letteris est. Księga jubileuszowa ofiarowana Pani Profesor Genowefie Rejman z okazji osiemdziesiątych urodzin, Warszawa 2005, s. 622–625; M. Hudzik, Glosa do postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 6 sierpnia 2004 r., sygn. II AKz 391/04, s. 292–293). Ta kwestia, że postanowienie wydane przez sąd w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania nie jest zaskarżalne i to niezależnie od jego treści, tj. bez względu na to, czy jest to postanowienie pozytywne, czy negatywne jest w świetle stanowiska doktryny i orzecznictwa oczywista.

Wbrew zarzutowi obrońcy, argumenty, którymi Sąd Najwyższy posłużył się w uzasadnieniu powołanej powyżej uchwały zachowują aktualność także w odniesieniu do sytuacji, której dotyczy niniejsze zażalenie.

Postanowienie dotyczące wniosku o uchylenie europejskiego nakazu aresztowania nie jest postanowieniem w przedmiocie środka zapobiegawczego, a zatem podstawy prawnej zażalenia nie stanowi tu art. 252 k.p.k., na którego naruszenie błędnie wskazano w petitum zażalenia.

Kwestię zaskarżalności postanowienia wydanego w tym przedmiocie należy zatem oceniać przez pryzmat art. 459 k.p.k.

Postanowienie wydane w przedmiocie wniosku o uchylenie europejskiego nakazu aresztowania nie należy ani do kategorii rozstrzygnięć zamykających drogę do wydania wyroku, ani do kategorii rozstrzygnięć co do środków zabezpieczających, a skoro w Kodeksie postępowania karnego brak jest przepisu, który stanowiłby o zaskarżalności takiego postanowienia, to wobec treści art. 459 k.p.k. należy uznać, że na postanowienie wydane w tym przedmiocie zażalenie nie przysługuje.

Odnotowania wymaga tu, że myśl o niezaskarżalności postanowienia o odmowie uchylenia europejskiego nakazu aresztowania została już wyrażona przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w postanowieniu z 26 października 2012 r., sygn. II AKz 456/12 (Krakowskie Zeszyty Sądowe nr 11/2012, poz. 65), w którym trafnie stwierdzono, że skoro na postanowienie sądu okręgowego w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania, wydane na podstawie art. 607a k.p.k., zażalenie nie przysługuje, to także na postanowienie w przedmiocie wniosku o uchylenie europejskiego nakazu aresztowania, wydane w trybie art. 607a k.p.k., zażalenie nie służy (por. także J. Skorupka (red.): Komentarz do kodeksu postępowania karnego, Jerzy Skorupka (red.), wyd. I, Warszawa 2015, s. 1532).

Odmierna interpretacja jest tu niemożliwa do zaakceptowania, bo prowadziłaby do obchodzenia przepisów o niezaskarżalności postanowienia o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania.

Drugi spośród argumentów, którym obrońca M. P. posłużył się w uzasadnieniu zażalenia również nie zasługiwał na uwzględnienie.

Jak już wskazano powyżej, obrońca powołał się na zmianę „stanu prawnego dokonaną przez wprowadzenie art. 607B KPK na mocy ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. Dodany do rozdziału 65b przepis wprowadza negatywne przesłanki stosowania ENA, oczywistym jest zatem, że kontrola spełnienia tych przesłanek należy do sądu w toku instancji”.

W odniesieniu do przywołanego powyżej fragmentu uzasadnienia zażalenia należy w pierwszej kolejności wskazać, że art. 607b k.p.k. jest zawarty w rozdziale 65a k.p.k., a nie – jak to nieściśle wskazano – w art. 65b k.p.k.

Po wtóre, twierdzenie obrońcy, iżby 5 listopada 2009 r. weszła w życie ustawa zmieniająca dodająca do rozdziału 65a Kodeksu postępowania karnego jednostkę redakcyjną oznaczoną jako art. 607b k.p.k. jest błędne. Wskazany przepis został dodany do Kodeksu postępowania karnego wraz z całym rozdziałem 65a k.p.k. oraz „bliźniaczym” w stosunku do niego rozdziałem 65b k.p.k. ustawą z dnia 18 marca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 69, poz. 626). Mając na uwadze ten fragment uzasadnienia zażalenia, w którym obrońca podkreślił, że „właśnie na przesłankę braku interesu wymiaru sprawiedliwości w dalszym stosowaniu ENA powołuje się skazany w swoim wniosku” należy zauważyć, że to ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.), obowiązująca od 1 lipca 2015 r., uzupełniła art. 607b k.p.k. o wyrażenie ograniczające sytuacje, w których dopuszczalne jest wydanie europejskiego nakazu aresztowania. Zgodnie z tym przepisem w aktualnym brzmieniu niedopuszczalność wydania europejskiego nakazu aresztowania wiąże się nie tylko – jak dotąd - z kryterium wysokości kary/środka polegającego na pozbawieniu wolności (groźących za popełnione przestępstwo, względnie orzeczonych za popełnione przestępstwo). W aktualnym brzmieniu przepis przewiduje, że niezależnie od kryterium kary wydanie nakazu jest niedopuszczalne także wtedy, gdy nie wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości.

Wskazana przesłanka realizuje postulat powściągliwego korzystania z europejskiego nakazu aresztowania (bliżej zob. S. Skorupka (red.): j.w., s. 1533-1534). Nie wiąże się natomiast w żaden sposób z kwestią zaskarżalności postanowienia o europejskim nakazie aresztowania/postanowienia o odmowie uchylenie europejskiego nakazu aresztowania.

Chybione twierdzenie obrońcy, że wskazany powyżej przepis w błędnie oznaczonej dacie wprowadził do instytucji europejskiego nakazu aresztowania istotną nowość normatywną nie zmienia przedstawionej powyżej oceny kwestii zaskarżalności w niniejszej sprawie, bo powołane powyżej judykaty oraz przedstawione wypowiedzi doktryny wskazujące na niezaskarżalność zarówno postanowienia o europejskim nakazie aresztowania, jak i postanowienia o odmowie uwzględnienia wniosku o uchylenie europejskiego nakazu aresztowania zostały sformułowane pod rządami art. 607b k.p.k., który także w swej pierwotnej treści przewidywał przesłanki limitujące możliwość wystąpienia z europejskim nakazem aresztowania. Zmiana normatywna, jaka nastąpiła z dniem 1 lipca 2015 r. jedynie uzupełniła istniejący już wcześniej katalog takich przesłanek.

Także i to twierdzenie obrońcy, w którym nawiązał do treści art. 607b k.p.k., okazało się zatem chybione.

Ani w petitum zażalenia, ani w jego uzasadnieniu nie powołano jakichkolwiek argumentów, które mogłyby stanowić uzasadnienie twierdzenia, że zaskarżone zarządzenie narusza art. 607a k.p.k. W tym zakresie zarzut ujęty w zażaleniu nie poddaje się zatem ocenie tut. Sądu.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak na wstępie.